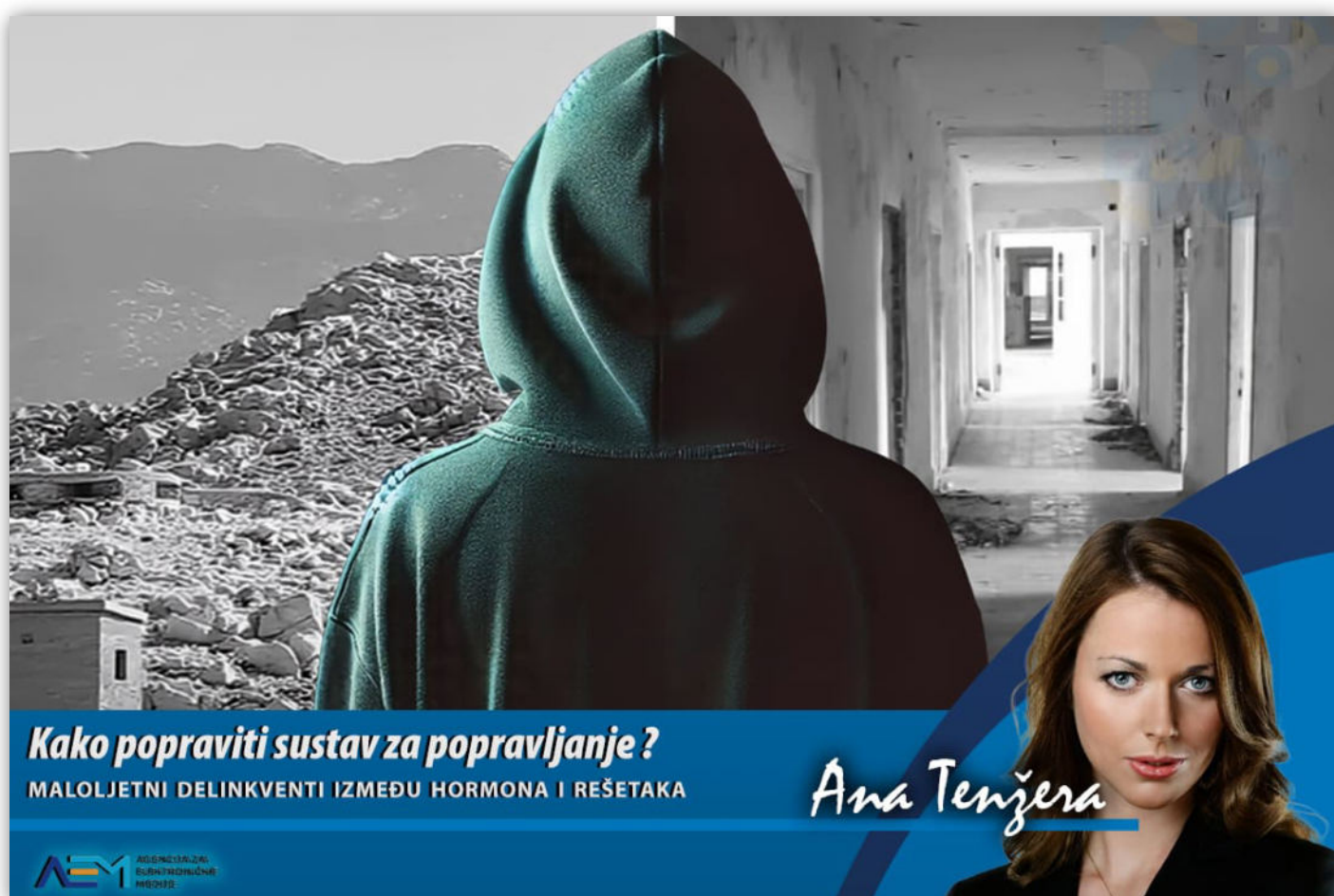

"Gospodin" bez dlake na jeziku: "Već s 21 sam napravio piz***ju. Da nisam prošao kaznu na Golom otoku, ne bih postao kriminalac"

Intervju je napravljen sa strogim mjerama o tajnosti sugovornika koji ima i legalan posao kao kulisu, ali je po osudama, žrtvama, a i vlastitom priznanju – kriminalac. Zvat ćemo ga „Gospodin“. Do njega smo došli preko jednog od trojice najjačih odvjetnika u državi, njegovu si tarifu Gospodin može priuštiti. Imali smo stroge upute za pitanja, jer se Gospodin upravo u vrijeme davanja ovog intervjuja opet „smiješio“ sa stranica Crne kronike dnevnih novina. Donosimo vam novu priču iz našeg serijala članaka

ANA TENŽERA / Foto: Screenshot, Dalmacija Danas, ilustracija – Petak, 11.10.2024, 0:37

Nakon intervjuja s g. **Zvonkom Hodakom**, koji je prošao Popravni dom, završio Pravo i postao jedan od naših najpoznatijih odvjetnika i kolumnista, imamo još jedan slučaj - slučaj koji pokazuje koliko kažnjavanje maloljetnika rešetkama može utjecati na čovjeka. Intervju je napravljen sa strogim mjerama o tajnosti sugovornika koji ima i legalan posao kao kulisu, ali je po osudama, žrtvama, a i vlastitom priznanju – kriminalac. Zvat ćemo ga „**Gospodin**“. Do njega smo došli preko jednog od trojice najjačih odvjetnika u državi, njegovu si tarifu Gospodin može priuštiti. Imali smo stroge upute za pitanja, jer se Gospodin upravo u vrijeme davanja ovog intervjuja opet „smiješio“ sa stranica Crne kronike dnevnih novina. Riječ je o jednom „kvartovskom dečku“ koji je završio srednju školu, a onda s 21 godinom završio na Golom Otoku. Tu još treba napomenuti da su u to vrijeme (rane osamdesete) tamo (uz političke zatvorenike) boravili najgori od najgorih. Radi prepoznavanja nećemo napisati što je napravio, a očito je bila poprilično velika „piz...ija“ (kako naziva počinjeno kazneno djelo) da je poslan čak na Goli otok, i to pune četiri godine. Suđen je po tadašnjem važećem *Krivičnom zakonu* iz 76. godine ili po novovažećem *Zakonu o Sudovima za mladež*. *Maloljetniku starijem od 16 godina, može se izreći maloljetnički zatvor za teška kaznena djela, kada s obzirom na narav i težinu djela i visoki stupanj krivnje ne bi bilo opravdano izreći odgojnu mjeru već je potrebno kažnjavanje. Maksimalna kazna maloljetničkog zatvora je 5 godina, a za vrlo teška kaznena djela ili više teških kaznenih djela može se izreći maloljetnički zatvor do 10 godina.*

Goli otok

Što ste željeli postati kad ste bili dijete?

Što sam želio postati kao dijete? A kao i sva djeca – doktor, nogometaš, astronaut, ali u svakom slučaju **nisam želio postati kriminalac.**

S koliko godina ste završili u na kazni?

Imao sam 21 godinu i jedan dan kad sam napravio piz...iju, da tako kažem, i onda sam završio u zatvoru, pa poslije toga u domu. Prvo istražni zatvor, pa na Goli otok gdje sam izdržavao kaznu. To je bilo 83. godine.

Koliko godina ste tamo proveli?

Bio sam 4 godine.

Kakva je bila prva noć, jeste li osjećali strah od drugih štićenika ili možda čuvara?

Ništa pretjerano, nikakav strah nisam osjećao od drugih štićenika kao ni od čuvara.

Poznati ste i po svom bavljenju sportom, možda zbog toga?

Nije tamo nekakav nivo inteligencije i, ne znam, društveno osjetljivih ljudi, empatičnih. To su tamo sve, da ne kažem poluidioti, ali nisam ni daleko.

Goli otok

Jeste li prvi dan dali do znanja ostalima da s Vama nema šale?

Ne, tamo smo mi svi jednaki. Kako dođemo, dođemo u jednu karantenu u kojoj provedemo po mjesec dana. Upoznajemo se samo sa, ne znam, nekim pravilima, kontroliraju nas, obavljaju na nama razne liječničke testove, pa neke testove inteligencije...

Kako su ti testovi izgledali?

Iskreno, slabo se sjećam. Obavite razgovor s psihologom, on vas tamo nešto pita: kako ste, zašto ste, što ste završili, što imate od škole, što bi htjeli završiti, i onako – opća pitanja jednog psihologa.

Kako ste se snašli?

Snašao sam se dosta dobro. Gledajte, tamo su vladala pisana i nepisana pravila i ako se nekako držiš toga - što bi rekli - nekako plivaš. Netko pliva malo bolje, netko malo lošije. Ja sam plivao vrlo solidno. Vrlo solidno.

Jeste li bili smješteni svi zajedno ili po sobama?

Bili smo smješteni po sobama, bilo nas je otprilike dvanaest ili četrnaest u sobi. Sobe su bile dosta velike, bili su normalni kreveti, ne na kat, ali ih je bilo, mislim, šest s jedne i šest s druge strane. Iako to nisu bile sobe, to su bile spavaonice, tamo se samo spavalo. Tamo imate svoj ormarić, krevet, i to je to.

Kad u američkim serijama dolazi novi lik, mora se opredijeliti u koju će bandu. Kako je to izgledalo kod Vas, jeste li bili pripadnik neke „bande“ ili ste bili usamljenik?

Kod nas to nije baš bilo, pogotovo u tim mlađim danima, nisu bile nekakve velike bande. Nije bilo kao u filmovima, svi mi imamo nekog, nitko nije baš sam. Bilo je tih „pomaknutih“, koji su sami, ali svatko si nađe nekoga tko mu je relativno blizak. Negdje ih ima dvojica - trojica, negdje pet - šest. Postoje varijante - npr. Albanci se drže svi zajedno, onda su se Zadrani držali svi zajedno, ali nisu to bile bande.

Fotografija je ilustracija

A Vaši sugrađani?

Nažalost, oni se nisu baš držali zajedno, a nije nas baš ni bilo puno. Grupacije su išle po sklonostima, simpatijama, da ne velim istomišljenici, ili ne znam. Kako se inače sprijateljiš, netko ti je simpatičniji pa ti više paše, netko ti je manje simpatičan. Naravno, veće su šanse da si sa svojim iz istog grada, ili pogotovo ako nisi iz Hrvatske. Bilo je političkih zatvorenika, ja se sjećam nekakvih dečki koji su bili zbog 10. travnja. Lepoglava, Stara Gradiška su bili, haj'mo reći, za povratnike, za okorjelije, malo starije, a ovo je bilo za mlađe, za nekakve „početnike“. (!)

Kažu mi da u maloljetničkom zatvoru postoji doslovce „drugi jezik“, kako bi zatvorenici mogli normalno govoriti, o dilanju i sličnim stvarima koje nisu baš za čuvareve uši.

To je šatrovački manje - više, pričaju većinom zatvorenici, ali kuže ga i čuvari koji su malo duže. To je više nekako fore radi nego da bi se tu nešto moglo sakriti.

Kako bi Vam „platili“ zaštitu?

Niti je bilo baš plaćanja zaštite. Naravno, uvijek ima nekakvih momaka koji su malo fizički jači i opasniji pa bi im se oni slabije građe i plašljiviji voljeli prikloniti kako bi uživali zaštitu, pa bi ih počastili malo – da bi im se dodvorili. Kad bi slabiji dobili pakete onda bi im davali štogod. Imali smo tamo i neku plaću.

Koji je bio Vaš radni zadatak?

Svatko tko je bio tamo bio je obavezan na rad. To je kao program rehabilitacije i preodgoja. Imali smo metalni pogon, imali smo nekakvu stolariju, lakirnicu, pleteraj, istovarište građe, kamenolom se taman bio ukinuo kad sam ja dolazio; znači sve obični, jednostavni grubi radovi. I u svakom poslu si imao normu. Znači, nije tvoje da dođeš i da samo presjediš tih osam sati u pogonu, nego ako si bio, recimo, u pleteraju trebao si isplesti dnevno više se ne sjećam koliko metara. I za to si dobivao

novce. Samo, novci su bili toliki da sam ja za svoju plaću mogao kupiti - tada sam pušio Opatiju - mogao sam kupiti tri kutije cigareta i šibice. Ali, to nije bio novac nego plaću dobiješ u bonovima, i s tim bonovima možeš kupovati u kantini koja je tamo postojala. Naravno, bilo je i civilnih novaca koji su se švercali, pa su se mijenjali novci za bonove po nekim omjerima. Sve je ovisilo o potražnji. Recimo, Vi s tim civilnim novcima unutar same „žice“ ne možete ništa. Ali zato sa tim bonovima ne možete ništa kad izlazite na neki godišnji ili kad izlazite na slobodu, ili Vam netko kupi nešto pa Vam pošalje. Morate razumjeti da su to većinom mladi ljudi slabijeg imovinskog stanja, i onda kad bi netko išao na godišnji onda bi volio imati nešto novaca sa sobom, jer tata i mama nisu bili u situaciji da ga previše financiraju. Onda bi malo kockom, malo trgovinom, tko je bio sposobniji, dolazili do nekakvih novaca, i onda bi za nekakvih 100 dinara bonova dobio 80 dinara „živih“ novaca. A onda kad bih ja ili netko drugi dobio izvana, ili preko posjete, ili kako se prošvercalo, tih „živih“ civilnih novaca, onda bi morao dati 120 civilnih novaca da bi dobio 100 bonova. Bilo je raznih varijanti da si olakšate život u zatvoru. Ponuda – potražnja. Ako ti treba ovo – plati skuplje, a ako ti treba drugo plati još skuplje.

Fotografija je ilustracija

Kakva je bila hrana?

Ja sam neko vrijeme čak radio i u kuhinji pred kraj kazne i hrana je bila za mlade ljude koji su, neću reći u razvoju, ali koji su bili onako dosta potrebiti za hranom – baš loša. Baš loša. Dakle, za večeru, brojno stanje Golog Otoka je bilo 370 ljudi. Ja sam dobio jedan karton od 12 pilića od 850 grama „cirka“, manji su bili od kile, i dvije - tri vreće tjestenine, i od toga bih trebao napraviti pileći paprikaš za 370 ljudi: onda računajte koliko je tko dobio. To je bilo to. Nisu mi drugi zamjerali, jer ja nisam bio ni kuhar, ni šef, već pomoćnik . Za sve četiri godine doručak bi bio margarin ili miješana marmelada. Ili – ili. Nema zajedno. Jedan dan je margarin, drugi dan je marmelada. I tako četiri godine svaki dan. Kockica margarina ili pola žlice marmelade. Kruha je bilo. Morala je biti i vlastita pekara, ali nikad nismo jeli, i nikad nismo dobili svježi kruh. Trebalo bi, jel', 300 kila kruha za 370 zatvorenika, a kruh je obično bio star dva dana, morao je biti star bar 24 sata. Onda je bio pravi benefit tko je imao kakve kombinacije da si „mazne“ friški, svježi kruh.

Jesu li Vam Vaši slali pakete i čemu ste se najviše veselili?

Osamdeset posto paketa koji su došli predani su nekome kome si već bio dužan. Obično u paketu dođu tenisice, zatim upaljač, jer su upaljači bili tamo dosta – haj'mo reći - na cijeni za trgovinu, ali ne puno. Mislim da su smjele biti 2 kutije cigareta, znači - ne puno. I ja se zadužim kod nekoga, s time da mu ja naručim tenisice. Na primjer, tenisice vani koštaju 500 dinara, on meni unaprijed da oko 150. Onda kad dođe paket, ja dobijem te tenisice koje mu dam. Sve se cijenilo po potrebi. Sve stvari iz trgovina su se cijenile, a snalazili smo se. Ljudi tamo jako puno kockaju, zadužuju se, i onda dolazi do visokih kamata. Najviše se kockao poker i kockice, poker više, jer je najrašireniji i svi ga znaju igrati. Karte se švercaju ili se izrađuju od kartona, crtaju se, snalazi se na sve načine. Tamo je bilo puno kamatarenja, kamata je bila dupla, znači - sad dobiješ pet kutija cigareta, na plaći vratiš deset. Samo duplo. Tako da su bili dosta teški uvjeti; ljudi se zaigraju.

Što se dešava kad ne možeš platiti kamatu?

Svašta - nešto. Ljudi gledaju da ne zadužuju ljude koji nisu u stanju vratiti, jer je to kao da bacaš u bunar. Nakon kraćeg vremena se zna tko dobiva pakete, tko ne dobiva pakete; tko ima nekog vani, tko nema; tko je sposoban, a tko nije. Znalo se desiti – onda odrađuje, od redarstva, čišćenja... Uglavnom plati na neki način, bez brige.

Fotografija je ilustracija

Sad u domovima tvrde da nema droge ni sličnih zabranjenih supstanci. Je li je bilo i kako se unosila u dom?

Tada droga takoreći nije postojala ni vani, odnosno u jako malim količinama, droge je bilo zanemarivo. Bilo je nešto manje travice, to je bilo prije 40 godina.

Jeste li imali neugodnih iskustava za vrijeme boravka sa čuvarima?

Ništa specijalno, iako ljudski faktor ima utjecaja. Bilo ih je dobrih, plemenitih, a bilo je i onih drugih. Čuvarili su radili u smjenama – 7 dana na Otoku, pa bi bili 7 dana doma. Nije važan njihov broj, jer ste vi izolirani na otoku. Bila je žica, kako smo je mi zvali, s tim karaulama okolo, i vi ste unutar žice, idete do pogona i vraćate se opet u tu žicu. Spavate, vraćate se u žicu. Zaista smo bili zaštićeni na taj način, tako da njihov broj nije važan, bilo ih je dovoljno u svakom slučaju.

Za razliku od našeg drugog sugovornika koji je također bio pod maloljetničkim sankcijama i imao nastavu u svom domu, na Golom Otoku toga, naravno, nije bilo. Dobro znamo da se u domovima ionako uče druge stvari, primjerice, od kolege iz sobe koji je završio u domu radi krađe automobila možete saznati kako je onesposobio alarm. Što ste Vi sve naučili?

Iskreno, slušaš razno - razne priče koje su pitaj Boga koliko izmišljene i nadodane, neautentične. Slušaš tako neke priče koje svatko uljepša i doda im detalje na svoj način da bi priča bila zanimljivija, i da bi on bio veća faca, ali konkretno tamo nisu bili neki majstori kriminalci, da tako velim. To su bili kokošari i ljudi koji su napravili piz..riju, ili više njih, i zbog toga su bili tamo. Bilo je ljudi koji su krali, koji su bili majstori zanata, da se tako izrazim. Tamo sam nekakve stvari znao već izvana, otprije. Gledajte, vas to nitko ne može baš specifično naučiti, jer nemate auto, nemate praksu, može Vam samo pričati. Toga na Otoku čak nije bilo toliko koliko je toga bilo u vrijeme istrage, u tadašnjoj Petrinjskoj, kad su ljudi provodili 24 sata zajedno, i onda su tu pričali. Možeš dobiti neke smjernice iz raznih priča, svatko priča hvalospjeve o svojim podvizima, ali isto ne možeš naučiti voziti avion. Moraš to vidjet', probat', stisnut', da bi to sve skupa funkcioniralo. Priča ima svakakvih, ali konkretno nečeg – teško u tim uvjetima.

Fotografija je ilustracija

Koliko Vam je to znanje pomoglo u sadašnjim poslovima?

Tamo vas život otvrdne, očvrsne, nauči da se snalazite u nekim novonastalim situacijama, da nema pomoći od kukanja i plakanja nego – haj'mo naći rješenje. U svakom slučaju vas malo otvrdne i, nažalost, usmjeri vas, koliko god ljudi mislili da je to nekakva rehabilitacija i nekakva prilagodba na život, **usmjeri Vas u krivom smjeru**. Ja nisam bio tamo da bih se družio s dečkima koji idu na faks ili u školu, i da pričamo o normalnim stvarima. Ovdje neću reći 24 sata, ali slušaš stalno o nekakvim ljudima koje oni idealiziraju, i o nekakvim podvizima koji su ukrašeni. Joj, sad kad izađem van bit ću toliko pametniji, opasniji, i sad ću ja svima njima pokazati. U principu te usmjeri i tokom vremena – u provedene 4 godine stvoriš nekakva prijateljstva, neke veze s ljudima s kojima se, naravno, nastaviš družiti. Imaš neki krug ljudi, sreo sam ih nekoliko nakon izlaska, neke nakon desetak godina, neke nakon godinu - dvije dana. Ne previše njih, ali sam ih sreo. Jedno pet - šest njih. Jednog srećem i dan danas. Dođe tu kod mene na kavu. Bio mi je brigadir – on je kontrolirao da mi odradimo sve te norme. U hijerarhiji, haj'mo reći, ja sam bio običan zatvorenik, a on je bio vremenom, stažom tamo, iskustvom i znanjem netko tko se razumije u taj dio, i imali su u njega povjerenja. Bio je intelektualno sposoban, da se izrazim - nije bio kreten, pa su mu dali da vodi jedan

dio pogona. Taj brigadir vas je mogao poslati u samicu ako ne napravite normu koliko trebate napraviti. Norma je, recimo, 10 komada, a ja napravim 8 komada, Vi napravite 12, i on Vaša dva komada prepíše meni.

Koliko je samica, naravno, ovisno o djelu, trajala?

Pa obično su se tamo pucale neke ozbiljnije samice nekih 30 dana, a za nešto smješnije 7-15 dana. Nemaš higijenu, hladno ti je, a što reći. Puno su drugačiji uvjeti.

Kakve su „spačke“ onda dečki (i Vi skupa s njima) radili čuvarima i ostalom osoblju?

Sve „spačke“ koje smo radili bile su da bi, na primjer, izbjegli Pogon. To su bile nekakve samopovrede i takve stvari. To nije baš bilo da se ne radi samo jedan ili dva dana. Ja sam si, recimo, - baš me izmorilo i nije mi se dalo ići u taj Pogon - razrezao sam si, odnosno prijatelj mi je razrezao taban žiletom, kao da sam stao na staklo, i onda sam imao nekih 7 dana pošteđu, jer sam imao zamotanu nogu. Pogon je bio kilometar i pol od „žice“, pa nisam mogao hodati do Pogona i natrag, tako da sam se odmarao tjedan dana. Bilo je tu lomljenja ruku i nogu, da Vam ne pričam – vađenja čašica iz koljena za ozbiljnije povrede, rezanja raznoraznog. Svašta nešto se nagledate tamo.

Kako ste se razračunavali međusobno?

Rješavali su se sukobi u „fer – šori“ iza Pogona, poslije bi se rukovali. Ma, dešavale su se kavage, i kako tko dobije. Bilo je i „štangiranja“ – postrojavanje prije 7 ujutro, onako pospani i u polumraku, netko bi se iskrao i lupio te štangom po glavi.

Je li bilo i seksualnog zlostavljanja?

Bilo je svega, incidenata, bilo je ljubavnih svađa između dečki koji su ličili na curice, koji su obično imali svojeg „zaštitnika“. No, tad bi se pojavio netko treći koji bi ga poželio, i tu je dolazilo do sukoba.

Tko Vam je najviše pomogao nakon izlaska, jeste li imali podršku Zavoda za socijalnu skrb i što ste prvo napravili kad ste izašli?

Nitko mi nije pomogao. Prijatelji su, naravno, bili uz mene, sjećam se prijatelja koji su došli po mene, koji su me dovezli u naš grad, navečer smo izašli van. Došao sam doma, otuširao se, presvukao se, ali je ta garderoba bila već stara, ali i tijesna, ja sam dobio nešto kilica...

Fotografija je ilustracija

Kako od minijturnih pilića?

Spominjao sam da se snalazilo na razno - razne druge načine, spomenuo sam da sam radio u kuhinji (smijeh), nešto i „maznete“, nekad surađujete i s nekim čuvarima. Ljudi se snalaze na svakakve načine. Netko od čuvara donese karte, netko donese neke kekse, ništa ozbiljnije što bi narušilo neku sigurnost. Švercali su nam, recimo, proteine. Izborili smo se tamo za neku teretanu. Imali smo pobunu. Popeli smo se na zgradu i dva dana nismo htjeli sići, i onda su nam udovoljili.

Što sad mislite kad se prisjetite tih vremena, da bi Vam život krenuo drugim smjerom, da bi sad možda bili pravnik ili doktor da niste završili u domu?

Ne znam da li bi bio pravnik ili doktor, ali bi sigurno krenuo u drugom smjeru da nisam završio u domu. Sigurno, 100 posto.

Koliko je vremena prošlo iz Vašeg izlaska s Golog Otoka do prvog ulaska u zatvor?

Par godina.

Koliko ste puta kažnjavani?

Sve skupa, bio sam osuđen desetak puta. Nekad bih dobio kraću kaznu, pa uvjet.

Fotografija je ilustracija

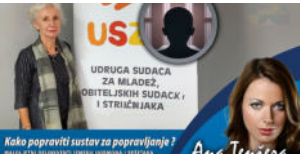
Kakvi su boravci u zatvoru u odnosu na Goli otok?

U svakom slučaju, zatvor kao zatvor je istraga, ćelija, četiri zida, sat vremena šetnje. Stalno si u zagušljivom i ne znam kakvom prostoru sa 7-8, pa i 10 ljudi, s jednim WC-om, itd. Dok si na Golom Otoku na zraku. Imate taj Pogon, imate masu nekih loših uvjeta, ali ipak, osim Pogona, kad imate to nekakvo slobodno vrijeme - svakih 45 minuta je brojanje da netko ne bi pobjegao, ali si na zraku, nisi prisiljen. Ovako budeš u sobi s deset ljudi gdje su najmanje tri idiota, ti nemaš kam'. Na drugu klupu, na drugi zid, i to je to.

Jeste li zadovoljni svojim životom?

Jesam, da. Uvijek može bolje (kuca u drveni stol), ali apsolutno sam zadovoljan.

Lana Petö Kujundžić: Djeci nije mjesto u zatvorskom sustavu

Kako popraviti sustav za popravljanje – maloljetni delinkventi između hormona i rešetaka (1)

Zašto se događa ogroman skok kaznenih djela koja su počinili maloljetnici? Pravobraniteljica za djecu: Izostaju europski standardi za maloljetnike kada je u pitanju istražni zatvor

Pravobraniteljica za djecu, Helenca Pirnat-Dragičević, u svom izvješću za 2023. godinu istaknula je da se sustav zaštite djece u pravosudnim postupcima nije bitno unaprijedio, unatoč dugogodišnjim upozorenjima na nedostatke, kao što su neprikladan istražni zatvor za maloljetnike i nedostatak adekvatnih ustanovama za njihovo smještanje. U izvješću je također zabilježeno značajno povećanje broja kaznenih djela koja počinje maloljetnici, što ukazuje na potrebu za poboljšanjem preventivnih mjera i edukacije stručnjaka koji rade s tom populacijom

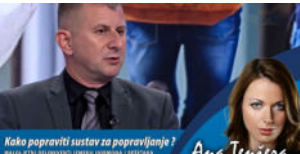
UZSP: Da se sluša zakon o zatvorskim zavodima, maloljetnici bi boravili sami na neodređeno vrijeme

Kakvi su uvjeti u hrvatskim zatvorima za maloljetnike? Stručnjakinja nam je otkrila kako stvari stoje

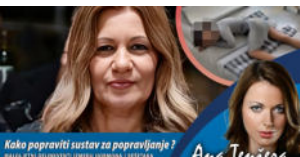
Koja je razlika pri "lovu" na maloljetnog počinitelja u odnosu na odraslu osobu? Josipović: "Postupak policije prema osumnjičenom djetetu mora biti obazriv"

Prevenција kaznenih djela među djecom i mladima ključan je aspekt rada policije, s posebnim fokusom na rizična ponašanja i štetne utjecaje u društvu

Vedrana Šimundža: Ministarstvo zdravstva mora osigurati i odrediti koje su psihijatrijske ustanove prikladne primiti forenzičke bolesnike

Državna tajnica Vedrana Šimundža, s bogatim iskustvom kao sutkinja i pomoćnica ministra, ističe izazove vezane uz tretman maloljetnika u zatvorskom sustavu, uključujući neadekvatne uvjete i nedostatak stručnog kadra, te naglašava potrebu za multidisciplinarnim pristupom i prilagodbom pravosudnih mjera. Ujedno, projekt "Barnahus" smatra ključnim za poboljšanje zaštite djece žrtava, pružajući cjelovitu podršku unutar jedinstvenog sustava

Smješteni u nehumanim uvjetima: Zašto struka (uglavnom) šuti o nebrojivim maloljetnicima koji su počinili kazneno djelo?

U Republici Hrvatskoj ne postoji dovoljno specijaliziranih zdravstvenih ustanova za prisilni smještaj i liječenje nebrojivih maloljetnika, pa su oni često smješteni s odraslim osobama u neprimjerenim uvjetima. Ministarstvo zdravstva trenutno radi na adaptaciji Neuropsihijatrijske bolnice „Dr. Ivan Barbot“ Popovača kako bi se osigurao odgovarajući smještaj za te maloljetnike, uz odvajanje od odraslih pacijenata

Što je ubrojivost, a što neubrojivost? Splitski psihijatar detaljno pojašnjava i otkriva zapanjujuće informacije: "Broj maloljetnika koji su prošli kroz moju praksu varira, ali svaki slučaj je jedinstven i zahtjeva individualni pristup"

Razjasnio nam je neke medicinske aspekte pojmova neubrojivost i ubrojivost

 DALMACIJA DANAS

Upravitelj Odgojnog zavoda u Turopolju otkrio nam je zapanjujuće detalje iz života maloljetnika: "Najteža djela su s elementima nasilja, kao što su razbojništva i tjelesne ozljede, pa ubojstva u pokušaju..."

"Želimo im što više oplemeniti život te boravak učiniti što ugodnijim", opisuje nam upravitelj. Što je još otkrio za Dalmaciju Danas, pročitajte u nastavku

 DALMACIJA DANAS

Nije uvijek "ugodno radno okruženje" s maloljetnim počiniteljima kaznenih djela. U posjedu smo nepravomoćne presude Općinskog suda s jadranske obale: "Udarit ću te, ubit ću te, znam gdje parkiraš, razbit ću ti auto..."

Voditelj sigurnosti Odgojnog zavoda u Turopolju nam otkriva: "Od svih radnih mjesta u kaznenim tijelima, ovdje se najbolje osjećam". Evo što smo još doznali

 DALMACIJA DANAS

Psihologinja Odgojnog zavoda u Turopolju: "Kad se osjećaju zanemarenima ili nevidljivima, neka djeca mogu početi isprobavati granice"

"Kako popraviti sustav za popravljanje – maloljetni delinkventi između hormona i rešetaka"

 DALMACIJA DANAS

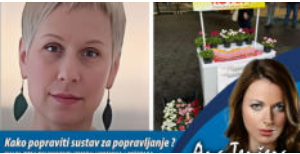
Žena koja ima jako težak, specifičan i vrlo delikatan posao. Tamara Martinčević: "Kako rad s mladim prijestupnicima mijenja živote? Nisu nevidljivi, svaka promjena vrijedi truda!"

Kako popraviti sustav za popravljanje – maloljetni delinkventi između hormona i rešetaka (11)

Koliko je Hrvatska spremna pomoći mladima nakon kazne? Stručnjaci upozoravaju na ozbiljne propuste

Hrvatski zavod za socijalni rad (HZSR) brine se o maloljetnicima i mlađim punoljetnicima nakon što izađu iz odgojnih zavoda, pomažući im da se lakše vrate u svakodnevni život

OTVORIO NAM JE DUŠU Ovo je skrivena prošlost odvjetnika Zvonimira Hodaka: Krv, batine i borba za preživljavanje u popravnom domu

Zastrašujuća priča iz djetinjstva slavnog odvjetnika: Kako su batine i preživljavanje oblikovali Zvonimira Hodaka. Dalmacija Danas vam donosi veliki intervju prvog hrvatskog odvjetnika u Haagu na Međunarodnom sudu za ratne zločine počinjene na području bivše

Jugoslavije

Članak je objavljen uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa poticanja novinarske izvrsnosti

Moja reakcija na članak je...

2

1

2

3

Facebook

Twitter

NAPIŠI, DOJAVI, SLIKAJ, UKAŽI... BUDI DIO NAS.

